

ŠTYRI ŽENY. ŠTYRIA MUŽI.
JEDEN NEBEZPEČNÝ OBCHOD.

SVADOBNÁ AUKCIA

1. SÉRIA – 1. ČASŤ

IKAR

AUDREY
CARLANOVÁ

SVADOBNÁ
AUKCIA

AUDREY
CARLANOVÁ

SVADOBNÁ
AUKCIA

1. SÉRIA – 1. ČASŤ

Preložila Klára Kruteková

IKAR

Audrey Carlan
THE MARRIAGE AUCTION: BOOK ONE

Copyright © 2021 Audrey Carlan
Translation © 2026 by Klára Kruteková
Cover design © by Asha Hossain
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0570-9

Môjmu budúcu ja...
Pozri, čo všetko dokážeš.

Upozornenie pre čitateľov

Ahojte, noví priatelia, tieto knihy obsahujú témy a scény, na ktoré môžu niektorí z čitateľov reagovať citlivo alebo im môžu byť nepríjemné. Pred čítaním tejto knihy si, prosím, prečítajte nasledujúce upozornenia na obsah:

- odkazy na znásilnenie,
- odkaz na ohrozovanie detí,
- odkaz na zneužívanie detí,
- odkaz na domáce násilie/násilie v partnerskom vzťahu,
- odkaz na samovraždu,
- vražda a pokus o vraždu,
- odkaz na obchodovanie s ľuďmi (vrátane obchodovania s maloletými),
- morálne pokrivené postavy,
- násilie,
- násilie so zbraňou,
- grafické zobrazenie sexuálnych aktov (dobrovoľných),
- tabuizované témy, ako je dražba osôb výmenou za peniaze (dobrovoľná),
- vulgarizmy.

Táto sága bola pôvodne napísaná a publikovaná ako epizódy (kapitoly) na platforme Amazon Kindle Vella v týždenných intervaloch počas viac ako roka. Každý diel, ako

ho čítate v knižnej podobe, obsahuje viac ako desať percent nového obsahu vrátane nových scén, ktoré ešte nikdy neboli publikované.

Zo začiatku sa vám môže zdať počet uhlov pohľadu postáv znepokojujúci. Ubezpečujem vás, že sa to časom výrazne zmierni.

Držte sa, priatelia! Bude to intenzívna, vzrušujúca jazda, aká sa nepodobá ničomu, čo ste doteraz čítali alebo zažili.

Vitajte na Svadobnej aukcii.

S láskou

Audrey

Kapitola 1

Už žiadna Faith

FAITH

Neplakala som. Za posledné štyri roky som preliala toľko sĺz, že by som nimi naplnila bazén olympijských rozmerov. Tento krok, akokoľvek morálne skazený, bol pre *mňa* prevzatím kontroly nad svojím osudom. Zabezpečenie tých, na ktorých mi záležalo, a uniknutie diablovej, ktorý by zničil akúkoľvek moju nádej na budúcnosť.

„Podpíšte sa tu a tu.“ Elegantne oblečená žena, ktorá vyzerala na päťdesiat, ukázala na miesta v dlhej zmluve ležiacej na stole predou mnou. Hodvábne čierne vlasy mala stiahnuté do uzla na zátylku. Červený kostým jej sedel na štíhlejšej postave ako uliaty. Pravdepodobne bol ušitý na mieru. Tá žena páchla peniazmi, vplyvom a dôležitosťou. Od uhladeného účesu až po desaťcentimetrové čierne špicaté ihličky, na ktorých kráčala úplne bez námahy. Oplývala sebavedomím. Niečím, čo zo *mňa* posledných pár rokov vytĺkali.

Prehltla som cez náhle suchu v hrdle a dôkladnejšie som si prelistovala stránky, kým som pridala svoj podpis. Musela som predsa rozumieť slovám, ktorými som si doslova podpisovala svoj život.

Tri roky.

Viac ako tisíc dní.

Kým sa zmluva skončí, budem mať dvadsaťsedem rokov a budem bohatá. Strata troch rokov mladosti mi neprekážala, no stratiť taký dlhý spoločný čas s tými, ktorých milujem, bolo horšie. Začala som zuby a znovu si prečítala jednu konkrétnu časť zmluvy. Opisovala, k čomu som sa dobrovoľne zaviazala na najbližšie obdobie.

Faith Marinová súhlasí s vykonávaním nasledujúceho:

- Slúžiť ako manželka tomu, kto ponúkne najvyššiu cenu, počas troch rokov.

- Splniť si manželské povinnosti do štrnástich dní od sobášneho obradu.

- Pravidelne mať pohlavný styk so záujemcom, ktorý ponúkne najvyššiu cenu, ako je definované v dodatku A.

- Hostiť a zúčastňovať sa na podujatiach podľa želania dražiteľa s najvyššou ponukou.

- Cestovať podľa požiadaviek.

- Bývať v byte/-och, ktorý/-é poskytol záujemca s najvyššou ponukou.

- Zúčastňovať sa na všetkých požadovaných podujatiach v oblasti vzťahov s verejnosťou/sieťami/médiami ako štastný a ochotný partner dražiteľa s najvyššou ponukou.

- Slúžiť ako nevlastná matka pre všetkých potomkov, ktorých môže mať dražiteľ vo svojej starostlivosti.

Pri čítaní posledného riadka som zatajila dych. V žalúdku sa mi usídlil škrabľavý, nepríjemný pocit. V hrubom balíku papierov, ktoré tvorili šialene podrobnú zmluvu, čo som podpisovala, sa deti spomínali len raz. Svoju pozornosť som však sústredila na zmienky o prípadných náhodných deťoch, ktoré by mohli vzniknúť z manželstva, v ktorom dochádza k pravidelnému sexuálnemu styku. Aj keď táto časť sa

ma netýkala, keďže som mala vnútro maternicové teliesko, ktoré zabráňovalo náhodnému tehotenstvu. Srdce mi začalo búšiť, keď som zdvihla hlavu a pozrela na krásnu ženu, ktorá sa predstavila jednoducho ako „madam Alana“.

„Prepáčte, madam Alana?“

Jej zvedavý pohľad tmavých očí sa upieral na mňa z miesta, kde sedela za skleneným stolom, na ktorom nebolo nič iné ako počítač a telefón.

„Áno, pani Marinová?“

„Hm, táto časť. O tom, že ste nevlastnou matkou dieťaťa toho, kto ponúkne najviac...“ V žalúdku sa mi rozvírila kyselina, ale potlačila som potrebu vracať.

Nepovedala ani slovo, trpezlivo čakala, kým vyslovím, čo som chcela vedieť – čo ma, úprimne povedané, strašilo.

„Má veľa uchádzačov deti?“ spýtala som sa.

„Niekoľkí. Väčšina dražiteľov má dvadsaťpäť až štyridsaťpäť rokov. Je logické, že muži a ženy v tomto veku a pri takomto bohatstve by mohli mať deti, no nie?“ Jej odpoveď znela vznešene, čo spôsobilo, že jej vysvetlenie znelo krásne, aj keď skutočnosť bola desivá.

„Je možné zabezpečiť, aby ma nevydražil muž s dieťaťom?“ Hlas sa mi zlomil a jasne odhalil môj strach, akokoľvek zúfalo som sa ho snažila skryť.

Madam Alana prižmúrila oči. „Nie. Ak nie ste ochotná prijať každú položku v zmluve, možno tento spôsob života nie je pre vás.“

Premkol ma strach, chladný a slizký.

Potrebovala som tú dohodu.

Nezávisel od nej len môj život.

Ak som chcela prežiť situáciu, v ktorej som sa ocitla, potrebovala som peniaze a moc, ktorá stála za každým účastníkom aukcie. Nepodpísať zmluvu neprichádzalo do úvahy.

Vybrala som si túto cestu, pretože bola najistejšou cestou k životu, aký som chcela, a poskytovala finančné prostriedky, ktoré som súrne potrebovala. Počiatočný vklad by mi prišiel na účet hneď v okamihu, keď by kupujúci podpísal zmluvu a zaplatil za mňa.

Za mňa.

Tie peniaze by mi vystačili na dlhý čas a ja som sa musela držať plánu.

Strach a znechutenie z toho, že sa predávam spôsobom, ktorý veľmi pripomínal drahú prostitúciu a sebazničenie, neboli ničím v porovnaní s tým, čo som už prežila. A čo je najdôležitejšie, získala by som to, po čom som túžila viac než po čomkoľvek inom.

Cestu von.

Vyčerpanie, nekonečné hodiny utekania, obzerania sa cez plece a neustále obavy o jediná dušu, na ktorej mi záležalo viac ako na ktorejkoľvek inej, by sa skončili zajtra večer.

Ešte jeden deň.

Preletela som zvyšok hlavných bodov v dlhokánskej zmluve. V podstate som zapredávala svoj život na tri roky. Už by som nebola Faith Marínová, dcéra svojho milovaného otca Roberta Marina, ktorý prišiel o svoju mladú manželku pre predávkovanie drogami. Zanechala za sebou mňa, môjho otca a mladšiu sestru. Namiesto toho by som bola trofejnou manželkou toho, kto ponúkne najviac.

Prí pomyslení na otca mi pukalo srdce. Muž, ktorého som zbožňovala a stavala na piedestál, by neschvaloval, čo som sa chystala urobiť, a zároveň by bol dosť láskavý na to, aby ma pochopil a poskytol mi svoju nekonečnú podporu.

Dúfala som, že ten, kto si ma vyberie, ak budem vybraná, mi umožní pravidelný kontakt s mojou rodinou. Títo muži boli preverovaní rovnako intenzívne ako každý

kandidát, ktorý sa dostal do dražby. A to najlepšie? Moje tajomstvo by sa nikdy neodhalilo, pretože o ňom neexistoval žiadny záznam. Túto skutočnosť som si zabezpečila tým, že som stratila časť svojej duše. Časť, ktorú som už nikdy nechcela späť.

Pokiaľ by som dokázala upútať pozornosť niektorého z dražiteľov, dostala by som minimálne milión dolárov ročne. Zálohu vo výške 250-tisíc dolárov by mi odoslali na účet už v noc aukcie. A ak by sa dražba vyšplhala nad tri milióny, ja a tí, ktorých som si najviac vážila, by sme boli zabezpečení do konca života. A mali by sme dostatočné množstvo peňazí na to, aby sme zmizli.

Niekam, kde by nás nenašiel ani sám diabol.

Pohľad mi klesol na posledný riadok – miesto na podpis – a podpísala som ho s rozmachom a so silou, ktorú som do tej chvíle necítila. Teraz som bola paňou svojho osudu.

Prvýkrát po dlhom čase... som sa usmíala.

Zajtra večer budem stáť na pódiu s niekoľkými ďalšími účastníkmi. Každý z nich mal svoj vlastný dôvod, aby predal svoje telo a dušu tomu, kto ponúkne najvyššiu cenu na podujatí tajnej spoločnosti, ktorá ho organizovala a nazývala... Svadobná aukcia.

Kapitola 2

Vynášanie odpadkov

RUBY

„*Ruby, dievča, z teba nikdy nič nebude. Najlepšie urobíš, keď vezmeš tú prácu pri tyči, ako ti navrhol tvoj otčim, a zarobíš si na seba!*“ rozliehal sa mi v hlave mamin prenikavý hlas, keď som si pretrela oči unavené z nekonečného papierovania.

Myslela som si, že vydať sa za Richieho Richa bude rýchla záležitosť, no zdá sa, že ľudia s peniazmi majú radi slovičkárnenie. Dočerta, polovici tých prekliatych slov v zmluve veľkosti Biblie som ani nerozumela. A to som týmto podrobným procesom papierovania prechádzala celý týždeň.

Pri pohľade na madam Alanu sediacu za skleným stolom v luxusných šatách, s peknými červenými nechtami, ktoré jej ladili k oblečeniu, a s tými šteklami, ktoré stáli viac ako šesťmesačný nájom u nás doma v Sunnyside Trailer Parku, som premýšľala, čo by asi povedala, keby som ju požiadala o slovník alebo telefón s internetom. Ja som mala len jednorazový predplatený telefón, na ktorom zostávalo presne devätnásť dolárov a pätnásť centov, a slúžil len na telefonovanie mojej sestričke, aby som sa ohlásila. Určite to nebol jeden z tých minipočítačov za tisíc dolárov, ktoré ľudia nosili pritlačené k ušiam, kým ich svet okolo míňal.

Mne bolo jedno, čo mi svet ponúka. Nikdy ma nič dobré nepostretlo. A nič dobré sa mi ani nikdy nestane. Vyrastala som v chudobe, namiesto mlieka z fľaše som cucala pepsi a za matku som mala drogovú štetku. Je zázrak, že pri nedostatku skutočnej výživy v strave mi nikdy nezahnili zuby. Mama tvrdila, že sa snažila zo všetkých síl. A ak by ste za starostlivosť o deti považovali strechu nad hlavou a jedlo v žalúdku každý druhý deň, tak to aj robila. Tak trochu.

No nechránila mňa ani moju sestru pred hordou „nevlastných otcov“, ktorých striedala cez výzgajúce, hrdzavé dvere nášho dvojizbového privesu. Keď sa uprostred noci otvorili dvere do mojej a sestrinej izby, vstávala som a odháňala sestru do maličkého skrine, aby nás nevidela. Keď ma konečne nechal samu, plakala som jej do vlasov a držala ju, kým sme obe nezaspali.

Celé roky som trpela, aby moja sestra nemusela.

Potom som si v šesnástich rokoch našla prácu. Postarala som sa, aby moja sestra Opal nikdy nebola s mamou sama v dome. Každý deň som cestou do práce odprevadila Opal do knižnice a cestou domov som ju vyzdvihla. Všetok svoj zárobok som odovzdala mame a povedala som jej, že ak to zneužívanie nezastaví, pôjdem na políciu. Vzala mi peniaze a nechala mňa a moju sestru na pokoji. Väčšinou sme boli spolubývajúce s mamou a jej sprievodom zvrátených mužov, ktorí jej mohli dať to, po čom najviac túžila – ďalšiu dávku.

Papiere predou mnou by ma zaväzovali na ďalšie tri roky kurvenia sa. Ale bola to moja voľba, niečo, čo som mohla urobiť, aby som unikla životu, ktorý som si podľa matky zaslúžila. Už som sa nehanbila za svoje rozhodnutie stať sa ženou nejakého cudzieho muža. Ruby Dawsonová prežila. Žena, ktorá po prvý raz rozhoduje o svojom osude. Ak som

si mala zabezpečiť budúcnosť týmto spôsobom, nech sa páči. Aj tak som bola poškodený tovar. Odpad, ktorý nikto nechcel. Ak by mi chcel nejaký muž s tučnou peňaženkou zaplatiť za to, že sa budem predvádzať pred jeho priateľmi a kolegami, som tú rolu ochotná hrať. Pretože nakoniec, po odpykaní trestu, by som bola voľná.

Jediné, na čom záležalo, bola moja sestra. Zlomila by som si väzy. Krvácala by som. Odrezala si ruku, aby jej život nebol taký ako môj. Mala len devätnásť a ukončila prvý ročník na Glory Springs Community College. Nikdy v živote som nebola na nikoho a na nič viac hrdá. Ale ona si zaslúžila lepšiu školu a vlastnú izbu, kde by si mohla v noci oddýchnuť. Chcela som jej to zabezpečiť. Sestra bola najinteligentnejší človek, akého som poznala. Mala byť na niektorej z univerzít Ivy League, ako je Harvard alebo Yale. Keby sme boli iní ľudia, s inou výchovou, možno by sa jej to podarilo.

Finančnú pomoc na samotné školné si sestra zaobstarala sama, ale ja som platila za izbu, ktorú si prenajímala od starého milého páru, čo býval kúsok od jej školy. Opal mala byť prvou z rodu Dawsonovcov v celej našej histórii, kto by dokázal niečo výnimočné. A ja by som sa o to postarala. Štvrtí milióna dolárov, ktoré by prišli na môj bankový účet – za predpokladu, že ma zajtra večer vyberú –, by mojej sestre zabezpečilo a zaplatilo univerzitné štúdium a internát ďaleko od tej diery, v ktorej sme vyrastali.

Madam Alana predo mňa položila dva hárky lesklého papiera, na každom bolo vytlačených najmenej tridsať alebo štyridsať fotiek mužov. Pripomenulo mi to, ako ma raz vypočúvali na polícii a žiadali ma, aby som identifikovala zločinca, ktorého prenasledovali cez hranice štátu. Lenže na týchto stranách bolo oveľa viac tvárí a neboli to fotografie

z policajnej stanice. Takisto nevyzerali práve ako zločinci. Boli to profesionálne fotografie, aké by ste videli na webových stránkach lekárov alebo právnikov.

„Toto sú všetci muži, ktorí budú zajtra večer dražiť. Ak si to želáte, môžete označiť fotografiu jedného muža, ktorého si určite nevezmete len na základe prvého dojmu,“ oznámila madam Alana a gestom ukázala na stránky.

Zamračila som sa. „Nechápem.“

Madam Alana stisla pery, akoby bola nahnevaná. Niet sa čomu čudovať. Takýto pohľad a zovreté pery som často vidala u svojich učiteľov, keď som bola na strednej škole. Nepovažovali ma za najbystrejšiu, ale vyložte ma na ulici a viem sa orientovať lepšie ako väčšina ľudí.

„Každý kandidát, ktorý sa zúčastní na dražbe, môže odmietnuť jedného muža alebo ženu,“ vyhlásila jemne.

„Do dražby sa hlásia aj ženy?“ vyprskla som šokovane.

Jedinou jej odpoveďou bol náznak úsmevu. „Aj ženy potrebujú partnerov, nech sú ich sexuálne sklony akékoľvek. V našej spoločnosti uspokojujeme všetky potreby. A nikoho si nekupujeme. Každý pár vstupuje do právne záväzného dohodnutého manželstva, ktoré zahŕňa konkrétne parametre a to, čo rada nazývam ‚výhody‘.“

„Myslíte peniaze,“ dodala som s úsmevom.

„Mám na mysli výhody vyplývajúce z manželstva.“ Jedno jej obočie sa zvrátilo, akoby si trúfala povedať niečo iné.

„Tak prečo na týchto hárkoch nevidím žiadne ženské tváre?“ Ukázala som na papiere pred sebou.

„Pretože ste už vyplnili papiere týkajúce sa vašich sexuálnych sklonov a zaškrtili ste políčko heterosexuál. To automaticky zredukovalo okruh uchádzačov na osoby opačného pohlavia. Naším cieľom je spájať podobných s podobnými v nádeji, že nasledujúce tri roky pre vás a vášho budúceho

manžela budú príjemné.“ Pozerala na mňa tým spôsobom, ako to robili iní múdrejší ľudia, keď som nechápala niečo, čo považovali za jednoduché.

„Super,“ zašepkala som.

Za to som si od nej vyslúžila úprimný úsmev. „Súhlasím.“ Podala mi červenú fixku. „Ak uvidíte jedinca, ktorého si nechcete vziať, označte jeho tvár červeným X. Nebudeme sa na nič pýtať.“

„Dobre, ehm, vďaka.“

Preskúmala som každú fotografiu. Bol na nej urastený chlapík vikingského typu s dlhými vlasmi, bradou a fúzmi. Niekomu mohol pripadať drsný alebo strašidelný, ale práve chlapi, ktorí vyzerali normálne, boli často najskazenejší. Všetci muži vyzerali dobre, mali pekné zuby, hlavy plné vlasov a v ich očiach nebolo nič hnusné. Dokonca tam bolo aj pár kovbojov.

Na samom konci som sa dostala k dvojici mužov s tmavými vlasmi a tmavými, sexi očami, ktorí vyzerali ako jednovaječné dvojčatá. Až na to, že jeden nosil okuliare a bol viac uhladený, čím mi pripomínal moju inteligentnú, knihomoľskú sestru. Chlapík vedľa neho, očividne jeho brat, bol však príliš sexi na to, aby sa to dalo opísať slovami. Na obrázku sa zoširoka usmieval a vyzeral presne ako ten typ nafúkaného sukničkára, ktorý by sa s vami sladko rozprával, kým by vás nepretiahol, a potom by vás odhodil. Aj keď bol podľa mňa zo všetkých najkrajší, naškriabala som nad jeho obrázok veľké červené X.

Dnes nie, fešák.

„Ste pripravená ísť do miestnosti pre kandidátov, kde sú ostatní?“ spýtala sa ma madam Alana.

„Chcete povedať, že sa zoznámim s ostatnými ľuďmi, ktorí sa uchádzajú o dražbu?“ Prekvapene som zažmurkala.

„Áno. Tieto osoby budú jediní ľudia, ktorí presne vedia, čím si prechádzate. Navrhujem, aby sa z vás šiestich stali priatelia.“

Priatelia.

To slovo bojovalo s nepokojom, ktorý sa mi hemžil v mysli a v srdci. Nikdy som nemala žiadnych priateľov. Iba svoju sestru.

Zrazu sa mi toto rozhodnutie nezdalo také osamelé.

Kapitola 3

Dobrá žena

DAKOTA

„Miláčik, dobrá žena vie, že jej miesto je po boku manžela. Pôsobí ako jeho pravá ruka, rovnako ako on je jej ľavou. Nie dva celky, ale dve polovice, ktoré tvoria jeden pevný celok.“

Slová môjho starého otca boli srdcom, krvou a dušou toho, akou ženou som chcela byť. Snívala som o tom, že si nájdem manžela, budem vychovávať deti na farme a budem manželovou pravou rukou. Celý život som strávila prácou na pôde po boku svojho starého otca, zatiaľ čo môj otec trávil čas pitím, hýrením a podvádzaním mojej matky.

Keď moja matka Carol McAllisterová opustila tento svet v mladom veku tridsaťštyri rokov, v našom malom mestečku Sandee v Montane nebolo jedinej duše, ktorá by presne nevedela, prečo si vzala život. Taká jemná kvetinka ako ona už nemohla dlhšie vydržať byť rohožkou muža, ktorému zasvätila svoj život.

Nenávidela som svojho otca každým dychom, ale bola som odhodlaná urobiť svojho starého otca hrdým, nech odpočíva v pokoji. Lenže otec robil sakramentsky dobrú prácu, keď ničil všetko, čo môj starý otec a generácie pred ním vybudovali. Dedičstvo, ktoré malo patriť mne a mojej sestre, nehovoriac o ďalších generáciách.

Opäť som sa sústredila na zmluvu a ešte raz preletela časť, ktorá sa venovala mojim sexuálnym sklonom. Možnosti boli nekonečné a ja som sa v nespočetnom množstve dostupných možností nevyznala, ani som nemala veľa skúseností, takže som jednoducho zaškrtila políčko heterosexuál a pokračovala ďalej.

Sex nebol tou najdôležitejšou vecou, na ktorú som myslela. Aj v tínedžerskom veku som všetku svoju pozornosť venovala pomoci pri vedení farmy. Iste, párkrát som si v seníku zašpásovala s jedným z mladých chlapcov z ranča, ktorých dedko každé leto najímal. Dokonca som sa v jednu horúcu a lepkavú augustovú noc tajne vyspala za volantom svojho rozbitého nákladného auta značky Ford s chlapcom zo školy. Iste však je, že ani jedna z týchto tínedžerských skúseností ma nepripravila na dospelácke súloženie.

Prvýkrát som mala to, čo by som nazvala „skutočným sexom“ s dospelým mužom, keď som mala dvadsaťjeden rokov. Mal vtedy dvadsaťšesť a bol to perspektívny člen motorkárskeho klubu, ktorý cestoval cez naše mesto a zastavil sa v miestnom bare na drink a trochu zábavy. Strávila som celé dva dni v posteli s tým bradatým surovcom, ktorý vedel o sexe a o tom, ako uspokojiť ženské telo, viac, než som si myslela, že je možné. Mama sa nikdy nepodelila o to, aké dobré a príjemné zážitky sa dajú získať od opačného pohlavia. Usúdila som, že je to preto, lebo môj otec bol kretén, ktorý jej nikdy neprejavil skutočnú lásku a dobrotu. Keby neotehotnela v sedemnástich, keď prvýkrát ležala v posteli s mužom, celý jej život by bol iný. Možno by dnes ešte žila.

Napriek tomu sa mama nikdy nesťažovala. Robila všetko pre to, aby bol otec šťastný. Robila všetko, čo bolo v jej silách, aby si naklonila jeho priazeň. Bezvýsledne. Bol príliš egocentrický na to, aby dal mame čas. A pravidelne jej dával

najavo, že si myslí, že ho zviazala dvoma dcérami a žiadnym synom. Nazýval nás *neužitočnými pijavicami*.

Pre mňa to bolo horšie, keďže som bola najstaršia a bola som vyššia, silnejšia verzia mojej matky. Nenávidel ma s takou vášňou, akú som cítila celý život. Nič, čo som urobila, nikdy nebolo dosť dobré, a to som sa skutočne snažila, aby bol na mňa hrdý. Naučila som sa každú prácu na našom ranči od pasenia dobytku cez chov koní, čistenie stajní, obsluhu plotov, vedenie účtovníctva až po účasť na aukciách a všetko okolo toho. Nikdy som neodmietla žiadnu úlohu a neexistovala práca, do ktorej by som sa nevrhla oboma nohami a celým srdcom.

Nikdy mu na tom nezáležalo. Pre Everetta McAllistera nebolo nič dosť dobré. Ani naša matka. Ani jeho dcéry. Nič. A teraz bol ranč v ťažkej situácii. Jedinou nádejou mojej rodiny som bola ja. Keby som dokázala naškrabať dosť peňazí na splatenie záložného práva banky a obrovského dlhu, do ktorého sme sa dostali, odkedy môj starý otec pred štyrmi rokmi zomrel, a nakoniec ho odkúpiť, mohli by sme byť slobodní. Bol to jediný spôsob, ako by odišiel od toho, čo považoval za svoje právo.

Keď ma vybrali v dražbe, pretože iná alternatíva neexistovala, stala som sa v očiach svojej rodiny hrdinkou. Už som nebola to „zbytočné dievčisko“, ako ma môj otec často označoval.

Prí podpisovaní svojho mena na poslednej strane som pocítila nesmierne uspokojenie.

„Ste pripravená stretnúť sa s ostatnými piatimi kandidátmi, slečna McAllisterová?“ Alana stála na druhej strane stola a čakala, kedy skončím s podpisovaním nasledujúcich troch rokov svojho života.

„Rozhodne.“ Doširoka som sa usmiala.

„Zdá sa, že ste so sebou veľmi spokojná.“ Opätovala mi úsmev, ale ten jej bol vyrovnaný a zdvorilý.

Napravila som si kovbojský opasok, prešla som rukami po svojej obľúbenej modro-zelenej košeli s perleťovými gombíkmi vpredu a vypustila som dlhý, mučivý vzdych, ktorý som akoby zadržovala posledné štyri roky.

Prvýkrát som sa nadýchla len z hrdosti a cieľavedomosti.

„Nikdy som sa necítila lepšie. Poďme na to.“ Uškrnula som sa a položila jednu topánku pred druhú, pripravená na všetko.

Madam Alana ma viedla krásnou chodbou hlbšie do honosného výškového kasína v srdci Las Vegas. Otvorila dvojkrídlové dvere, o ktorých som predpokladala, že vedú do konferenčnej miestnosti.

Prezerala som si tváre ďalších piatich ľudí, ktorí sedeli okolo veľkého lesklého čierneho stola.

Nádherná brunetka s ohromujúcimi jasnomodrými očami, aké som doteraz ešte nevidela.

Štíhla blondínka s rovnými vlasmi rozdelenými cestičkou v strede a s pehami, ktoré sa jej vynímali na peknej tvári.

Príťažlivá Ázijčanka s tou najbezchybnejšou olivovou pleťou, akú som kedy videla, a dlhými nohami, pre ktoré by každá žena vraždila.

Sexi černochoch v tmavofialovej košeli a bridlicovosivých nohaviciach. Nemohla som si pomôcť, ale prekvapilo ma, že tam sedí. Neuvedomila som si, že na dražbe budú aj muži.

A posledná osoba v miestnosti, ohnivá ryšavka, ktorá sa otočila na stoličke práve včas, aby sa tie známe nebesky modré oči stretli s mojimi. Mali tú istú farbu ako oči nášho otca. Sledovala som, ako sa rozšírili od strachu, keď som si uvedomila, kto je posledný kandidát.

„Čo to má, doriti, znamenať? Nie! Nie!“ Zrevala som tak hlasno, až sa okná od podlahy po strop oproti mne zatriasli.

Moja mladšia sestra Savannah sa postavila s rukami vystretými v upokojujúcom geste, ktoré absolútne nijako nepomohlo utíšiť ani gram zlosti, ktorá mi v tele vybuchovala ako jadrová elektrárňa.

„Dakota, dovoľ mi to vysvetliť,“ pokúsila sa povedať moja dvadsaťročná nádherná, sladká sestrička – ktorá mala sedieť v škole.

Pokrútila som hlavou a vyrútila sa k nej.

Chlapík, ktorý sedel vedľa nej, bol rýchlejší, ako vyzeral, a okamžite sa postavil medzi mňa a moju vlastnú krv.

„Uhni,“ zavrčala som.

Pokrútil hlavou. „Upokoj sa a ja uhnem.“ Ukázal mi cez plece na prázdne miesto.

„Vypadni odtiaľto.“ Obviňujúco som ukázala na svoju sestru. „Hned!“ zakričala som.

„Nech zajtra večer urobíš čokoľvek, nebude to stačiť!“ vyštekla, keď jej tón zahalil smútok. Jej krásne oči sa naplnili slzami a stekali jej po broskyňovo-krémových lícach. „Vieš, že nebude. Potrebujeme viac,“ preskočil jej hlas. „Urobím to, Dakota.“ Zafučala, keď jej brunetka prišla na pomoc, objala moju sestru okolo pliec a potľapkala ju po chrbte. „Nič z toho, čo povieš, ma nezastaví! Nič!“ Oheň v nej plápolal jasnejšie ako v ktorýkoľvek slnkom zaliaty deň na ranči.

V žiadnom prípade som nemienila dovoliť, aby si moja sestrička prešla niečím takým. Toto bol môj boj a vojna, ktorú som mala vyhrať, nie jej. Bola príliš dobrá. Príliš nevinná. Príliš naivná na to, aby ju tento chladný, temný svet rozhrýzol a vyplul. Mojou úlohou bolo chrániť ju a to som aj robila.

„Chceš sa stavať?“ zavrčala som pomedzi zuby.

Kapitola 4

Súrodenecká rivalita

SAVANNAH

Dvere konferenčnej miestnosti sa otvorili a dnu vošla moja staršia sestra Dakota. Sedela som chrbtom ku konferenčnému stolu a v odraze okien som videla, ako si premeriava ostatných kandidátov. Vedela som, že ona bude poslednou novou kandidátkou vybranou z ľudí, ktorí sa zúčastnia zajtrajšej aukcie. Jednoducho som to vedela. Jedna moja časť dúfala, že sa do finálnej skupiny nedostane, aj keď druhá časť vedela, ako veľmi sme si to obe želali.

Potrebovali sme peniaze.

Dvadsaťpäťtisíc dolárov, ktoré by sme každá dostali po podpise zmluvy s dražiteľom, by len pokryli záložné právo banky na pozemky a podnik našej rodiny. Ak by nás obe vybrali za manželky, zárobok, ktorý by sme dostali, by, dúfajme, pokryl väčšinu dlhov, do ktorých nás dostal náš otec.

Zlé dohody boli čím ďalej, tým horšie.

A stále dokola.

Každý nový obchod s dobytkom a koňmi, ktorý môj otec uzavrel, dostal rodinu hlbšie do diery. Najprv to boli zásoby chorých býkov, ktoré hneď odviezol na naše pastviny. Niečo, čo každý dobrý rančer vie, že sa nemá robiť. Nové si musíte vždy oddeliť, dať im čas, aby sa usadili, lekársky ich

skontrolovať a uistiť sa, že je všetko v poriadku, kým ich pridáte k stádu. Tento proces mohol trvať mesiace. Otec však nechcel čakať a nakoniec nakazil viac dobytka, ako priviedol. To bola jedna zo strát, ktorá ho veľmi zasiahla.

Potom to boli kone. McAllisterovci nerobievali žiadne nekalé podpultové obchody. Nie, kupovali, predávali a trénovali sme len to najlepšie. Všetko bolo v súlade s predpismi a účtovníctvom. Aspoň tak to viedol náš starý otec a učil nás to odo dňa, keď sme vedeli sedieť na koni. Keď otec dostal poslednú skupinu koní, boli už zlomené, a nie v dobrom zmysle slova. Zvieratá boli týrané, podvyživené a potrebovali veľa času, starostlivosti a peňazí, ktoré sme nemali, kým by nám ktorékoľvek z nich dokázalo zarobiť aspoň toľko, koľko sme za ne zaplatili pri kúpe.

Preto som sa rozhodla zapísať do aukcie.

Keď som sa do počula, čo sa Dakota chystá urobiť, aby pomohla zachrániť pôdu našej rodiny, oslovila som spoločnosť, ktorú spomínala vo svojich telefonátoch. Urobila som si vlastný prieskum a poslala svoju fotografiu a profil. Bola som šokovaná, keď mi zavolała samotná madam Alana. Chcela sa uistiť, že som pripravená na také drastické rozhodnutie vrátane opustenia školy, rodiny, priateľov, možno aj štátu a dokonca krajiny, v ktorej som sa narodila.

Každý kandidát musel ísť totiž tam, kam chcel jeho manžel/manželka. Musel byť pripravený v okamihu vycestovať. A podľa toho, čo mi povedala madam Alana, veľa uchádzačov žilo mimo USA. Bolelo by ma, keby som musela opustiť svoju rodinu a priateľov, ale nie tak veľmi, ako by ma bolela strata nášho dedičstva. A tí špinaví, prehnutí Goodallovci si brúsili zuby na naše pozemky už celé generácie. Spor medzi McAllisterovcami a Goodallovcami bol takmer taký

známy ako medzi Hatfieldovcami a McCoyovcami, o ktorých sa učili deti na gymnáziu.

O nenávisti medzi Dukom Goodallom a mojím starým otcom Earlom McAllisterom kolovali legendy. Začalo sa to kvôli žene a pokračovalo tri generácie kvôli pôde. Teraz sa nás Goodallovci snažili vykúpiť a navždy zmazať naše dedičstvo. Ich pozemky hraničili s našimi 125-tisíc akrami, čo bola polovica ich pozemkov, ktoré mali takmer 250-tisíc akrov. Vedeli, že naša pôda ponúka skvelé zdroje pre tritisíc kusov dobytky, ktorý sa pohyboval na našom pozemku, ako aj pre program chovu koní, ktorý som plánovala prevziať, keď získam diplom na veterine. Absolvovala som už tri roky štvorročného programu, keďže strednú školu som ukončila o rok skôr. Zostával mi už len jeden rok štúdiá. Po skončení školy som plánovala odpracovať hodiny praxe pod vedením skúseneho veterinára pre kone vo svojom rodnom meste Sandee v Montane, kde žije len niečo vyše dvetisíc ľudí.

Pre všetky otcove zlé obchody som musela niečo urobiť, aby som pomohla zachrániť našu zem. Moja sestra, ku ktorej sa náš otec správal príšerne už od jej dospievania, nemohla byť jediná v rodine, kto sa postaví na nohy. Tá pôda bola mojou súčasťou a nechcela som ju v dohľadnom čase stratiť.

Odhodlaná postaviť sa svojej staršej sestre čelom som sa otočila na stoličke a jej pohľad sa stretol s mojím.

„Čo to má, doriti, znamenať? Nie! Nie!“ skríkla a zakliala spôsobom, aký som u nej nikdy predtým nepočula. Bolo to také hlasné, až ma zaboľeli bubienky.

Postavila som sa a zdvihla ruky v upokojujúcom geste, zatiaľ čo strach mi vyvolal na chrbte zimomriavky. „Dakota, nechaj ma to vysvetliť.“ Sotva som zo seba dostala tie slová, vzduch naplnila jej zúrivosť, ktorá ma umlčala.

Načiahla sa ku mne, aby ma chytila a pravdepodobne ma vytiahla von z dverí. Skôr než to stihla, dobre vyzerajúci, jemne hovoriaci muž, o ktorom som sa medzitým dozvedela, že sa volá Memphis Taylor, sa mojej sestre postavil do cesty.

„Uhni,“ zavrčala Dakota a vôbec ju nezaujímalo, že muž, ktorý ju blokuje, je veľký ako hráč ragby.

Memphis pokrútil hlavou. „Upokoj sa a ja uhnem.“ Ukázal prstom na prázdne miesto pri konferenčnom stole.

„Vypadneš odtiaľto. Hned!“ Znela skôr ako rozzúrený pes než ako moja zvyčajne vyrovnaná, ale tvrdohlavá staršia sestra a najlepšia kamarátka na celom svete.

„Nech už zajtra večer urobíš čokoľvek, nebude to stačiť, sestrička.“ Oči sa mi zaliali slzami a stekali mi po lícach v návale emócií, ktoré som už nedokázala zadržať. Obe sme sa zasekli pri niečom, čo by nášho starého otca vydesilo rovnako, ako by mu zámer, ktorý sa za tým skrýva, priniesol hrdošť. „Vieš, že nebude. Potrebujeme viac,“ preskočil mi hlas. „Urobím to, Dakota.“ Vtom ku mne podišla pekná brunetka menom Faith a objala ma. Vzchopila som sa a zhlboka sa nadýchla. V hrudi sa mi rozehorel oheň z toho pokryteckého hnevu, ktorý na mňa chrlila. „Nič, čo povieš, ma nezastaví! Nič!“ zopakovala som.

„Chceš sa stavať?“ zasyčala.

„Bez ohľadu na to, čo si myslíš, Dakota, ty mi nešéfuješ. Rozhodujem sa sama a robím to pre našu rodinu, pre nášho starého otca – nech odpočíva v pokoji! A pre naše vlastné dedičstvo!“ Odtlačila som sa z Faithinho náručia a postavila sa pred Memphisa, ktorý zostal nablízku, ak by som ho ešte potrebovala. Taký džentlmen. Sestra by mi nikdy fyzicky neublížila. Keď sme boli mladšie, mali sme zopár potýčok, ale nie v posledných rokoch.

Dakota si odfúkla dlhé pramene vlasov z tváre a potom si pritlačila ukazováky na spánky. „Toto sa nedeje. Toto sa nedeje.“ Potom spustila plecía a oprela si dlane o stôl.

Podišla som k nej a položila jej ruku na chrbát. „Prepáč, že som ti to nepovedala, ale vedela som, že by si mi to nedovolila.“

„Máš pravdu. Nedovolila!“ vyštekla.

Jemne som sa usmiala. „Ale ja to musím urobiť. Musíme to urobiť obe, aby sme zachránili našu zem.“

„Si taká mladá.“ Hlas sa jej pri tých slovách zlomil. „Mama sa bude obracať v hrobe.“ V hlase jej bolo badať hlboký smútok nad stratou našej matky, ktorý som takisto cítila hlboko v kostiach.

„Už dva roky som dospelá...“ pokúsila som sa obhájiť, ale nefungovalo to. Moja sestra Dakota nebola ničím iným ako prehnanou ochrankyňou, najmä preto, že náš otec sa nestaral ani o jednu z nás. Jediné, čo ho zaujímalo, boli peniaze, alkohol a ženy.

„A čo vysoká škola? Mala si byť prvá v rodine, kto získa titul. Ranč potrebuje tvoje lekárske znalosti. A chovateľský program...“

Prikývla som, keď sa jej tvár skrivila a zovrela ruky v päšť, akoby sa snažila ovládnuť svoj hnev.

„Školu dokončím po tých troch rokoch. To vôbec nie je veľa času. A dovtedy zachránime ranč a našu pôdu.“

„Nemôžem ti to dovoliť. Nemôžem. Dopustiť, aby sa nejaký cudzinec *dotkol* mojej sestričky... aby si ju *vzal*. Vzal ťa odo mňa!“ Prudko zavrtela hlavou. Vedela som, že má problém priznať si pravdu.

Chystala som sa to urobiť bez ohľadu na to, či s tým súhlasila alebo nie.

Chystala som sa to urobiť.

Chystali sme sa zachrániť to, čo pre nás znamenalo najviac na celom svete.

Našu zem.

Jemným dotykom som ju otočila k sebe. Svetloryšavé vlasy mala odhrnuté z tváre a rozdelené v strede. Tak veľmi sa podobali na vlasy našej matky, až mi stislo srdce. A to bol dôvod, prečo otec Dakotu tak nenávidel. Bola živou pripomienkou ženy, ktorú už nedokázal ovládať.

„Dakota, môžeš a budeš akceptovať rozhodnutie, ktoré som urobila. Je to niečo podobné, ako keby som sa dala dokopy s kovbojom v Sandee a utiekli by sme spolu.“

„A čo Jarod?“ vyslovila meno jediného chlapca, ktorého som za celý život milovala.

„Toto nie je o Jarodovi,“ vyhrkla som a nechcela som ani počuť jeho meno, lebo by som sa roztrieštila na márne kúsky a premenila sa na popol tam, kde som stála.

„Ty ho miluješ. *Vždy* si ho milovala. A teraz sa chystáš vydať za cudzinca? Mohla si s ním mať všetko, Savvy. Drevený plot, psy, deti. Zbožňuje ňa.“

To je pravda. Každým kúskom svojej bytosti. Jarod Talley bol moja celoživotná láska. Vyrastali sme spolu od škôlky až po strednú školu. V prvom ročníku sme spolu začali chodiť a plánovali sme sa vziať a mať dom plný detí, pričom by sme pracovali na ranči mojej rodiny po boku mojej veľkej sestry a akejkolvek rodiny, ktorú by mala ona. Potom som odišla na veterinu a on až do minulého týždňa čakal na môj návrat. Pracoval na rodinnom ranči s Dakotou už celú večnosť.

Až kým som mu nezlomila srdce.

„Rozišli sme sa.“ No žiadne vysvetlenie nenasledovalo.

„Savannah, nie. To nie. Ničíš si život.“ Pritisla si päsť na ústa, zatiaľ čo sa jej nahrnuli slzy do očí.

„A ty nie? Máme rovnaký cieľ, Kota. Zabudni na mňa. Zabudni na Jaroda.“ Sťažka som vyslovila meno svojho milovaného a zadržala slzy. „Ty a ja ideme zachrániť pôdu našej rodiny. Spoločne. Nebojuj s tým. Nemáš šancu zmeniť moje rozhodnutie.“

„Prosím,“ zašepkala mi sestra do ucha. „Nerob to. Nechaj ma, aby som to vzala na seba.“

„Dakota, milujem ťa viac ako svoj vlastný život, ale zajtra večer idem na tú aukciu, s tvojou podporou alebo bez nej.“